

VIITORUL ROL

ADINA POPA

Repartizată, în 1957, la Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași, Adina Popa s-a integrat spiritului acestui colectiv, ai cărui actori au păstrat nobila tradiție a marelui repertoriu clasic, universal și național. Debutul: Catinca Vogoride din *Povestea Unirii*. Curînd, a devenit cunoscută și îndrăgită de publicul ieșean. Rolurile ei, diverse, au un substrat comun — pretinzînd interpretei profunzime, sensibilitate, simțul nuanței: Valea (*Poveste din Irkutsk* de A. Arbuzov), Ana Ipătescu (*Bălcescu* de Camil Petrescu), Alma (*Vară și iun*), Hanah (*Noaptea Iguanei* de Tennessee Williams), Gwendolin (*Becket* de Anouilh), Mătușa (*Dona Rosita* de Garcia Lorca), Alina Bondoc (*Camera de alături* de Paul Everac). Adina Popa și-a demonstrat temperamentul dramatic în Cristine (*Din jale se intrupează Electra*) și, mai ales, în Mary

(*Lungul drum al zilei către noapte* de Eugene O'Neill), unde, în regia Soranei Coroamă, a făcut o creație zguduitoare, memorabilă. Adina Popa și-a dovedit vocația cu argumentul suprem: rolurile shakespeareene. A intuit prăbușirea lăuntrică a Lady-ei Ann din *Richard al III-lea*, trecînd, apoi, cu dezinvoltură, la grațioasa Helena din *Visul unei nopți de vară*, la capricioasa Olivia din *A 12-a noapte*.

Pe parcursul a 20 de ani de carieră pe scena Naționalului ieșean, deosebit de înzestrată actriță a dat strălucire și unor personaje din teatrul antic. „Desigur, mi-au plăcut mult O'Neill, Cehov și Tennessee Williams. Dar rolurile pe care le-am iubit, cu adevărat, au fost Antigona, Casandra și Hecuba. Deși le-am lucrat în cadrul unor spectacole de studio, regizorii Crin Teodorescu și Anca Ovanetz mi-au dat cheia înțelegerii teatrului antic. Misterul tragicului, arderea totală pe care o implică, mi se par fascinante”.

În prezent, Adina Popa pregătește rolul Ranevskaia din *Livada de vișini* de Cehov, într-o distribuție de elită (Teofil Vălcu, Cornelia Gheorghiu, Marcel Finchelescu, Violeta Popescu și alții). Regia: Anca Ovanetz-Dorosenko. Și, într-un viitor nu prea îndepărtat, *Dansul morții* de Strindberg.

„La foarte puțină vreme de la debutul meu pe scena ieșeană, îndrumată de minunatul om de teatru care a fost Radu Stanca, am făcut cunoștință — și «casă bună» — cu Cehov, prin Sonia din *Unchiul Vanec*. După oțiva ani, am trecut la Arkadina din *Pescărușul*. Și, acum, Ranevskaia, Liubov Andreievna, din *Livada de vișini*. Așadar, am ajuns la Ranevskaia... Mărturisese, rolul mi se pare cel mai generos din «seria» Cehov interpretată de mine. Generos prin plurivalența registrului dramatic (frumoasa actriță în declin, convinsă că trăiește o tragedie, are momentele ei de comic involuntar), prin labilitate psihică, prin alternanța efuziunilor de tandrețe și a acceselor de egoism, prin amestecul de poză și sinceritate, prin complexitatea relațiilor cu cei din jur. Despre această femeie tulburătoare, care face parte dintr-o lume apusă, o lume care a cultivat frumusețea senină, evadînd din realitate și plămîndu-și o existență iluzorie, se pot spune o multime de cuvinte. Aș prefera să vorbesc, deocamdată, mai puțin despre Ranevskaia și, în schimb, s-o aduc pe scenă, în toată amara ei frumusețe.

Aș vrea să spun, însă, că mi se pare binevenită montarea *Livezii de vișini*, pentru că publicul nostru este dornic de spectacole Cehov. Și cred că va fi receptiv, ca întotdeauna, la atmosfera și la dramatismul lui”.

VIITORUL ROL

OVIDIU IULIU MOLDOVAN

Faptul a fost observat de mult — promoția '64 a Institutului de Teatru „I. L. Caragiale” se caracterizează printr-o „personalitate” aparte, personalitate „de sinteză”, rezultând din înmănuncherea unor talente extreme de deosebite, fiecare, în felul său, un unicat: Mariana Mihut, Valeria Seciu, Ilinca Tomoroveanu, Florina Cercel, Virgil Ogășanu, Ion Caramitru, Rodica Mandache, Violeta Popescu, Costel Constantin, Cătălina Pintilie, Mihai Stan, Ștefan Radof, Mireea Andreescu. Din acel grup face parte și Ovidiu Iuliu Moldovan; repartizat la Teatrul Național din Timișoara, el s-a impus prin modul original de abordare a rolurilor. Actul său de interpretare nu e niciodată liniar; un fel specific de a realiza sudura elementelor contrarii îl conduce spre cele mai neașteptate gânduri și stări. Idei lucid descoperite sînt trecute prin filtrul unei sensibilități stranie. Trăirile sînt înobilate prin gravitate, fantezia e controlată de sobrietate, sentimentele sînt sprijinite pe cel mai realist amănunt de comportament. Astfel, nu e de mirare că era parcă predestinat unui anumit gen de personaje complicate, care nu încep în cadrele unor definiții limpezi: Allan Squier (*Pădurea împietrită* de R. Sherwood), Mio (*Pogoară iarnă* de Maxwell Anderson), Paul (*Dactilografiu* de M. Schisgal), Adam (*Anotimpurile* de Arnold Wesker), Aemilian (*Romulus cel Mare* de Fr. Dürrenmatt), Cusins (*Maior Barbara* de B. Shaw), El (*Nu sînt turnul Eiffel* de Ecaterina Oproiu) ș.a. Din 1970, Ovidiu Iuliu Moldovan s-a integrat în co-

lectivul Teatrului Național din București; aici, însă, rolurile cu adevărat interesante adăugate fiicei lui pot fi numărate pe degete: Oswald (*Regele Lear*), Tyrrel (*Richard al III-lea* de Shakespeare), Ian (*Prima zi de libertate* de L. Kruczowski), Lameth (*Danton* de Camil Petrescu), Alin (*Valiza cu fluturi* de Iosif Naghiu). Cinematografia, în schimb, l-a descoperit repede și, chiar dacă amenință să-l închidă în tiparul unui singur personaj, îl solicită mult mai des; cu filmele *Despre o anume fericire*, *Actorul și sălbaticii*, *Hyperion*, *Dincolo de pod*, *Cercul magic*, *Ultimele zile ale verii*, *Oaspeți de seară*, *Profețul*, *aurul și ardelenii* și *Avaria* (ultimele două vor fi premierele acestui început de an), actorul s-a instalat temeinic în simpatia publicului de cinematograf. Televiziunea, prin recitalurile de poezie, dar mai ales prin spectacole, restituie teatrului acest actor care, de fapt și de drept, aparține scenei, printr-o particulară lungime de undă a capacității sale de comunicare. O dovedesc cîtiva dintre croii creați pe micul ecran, care se păstrează în memoria spectatorilor: Aleksandr (*Cei din urmă de Gorki*), Robespierre din piesa lui R. Rolland, Lică Petrescu (*Concert din muzică de Bach*, după Hortensia Papadat-Bengescu).

Pe scena Teatrului Național, Ovidiu Iuliu Moldovan — alături de Ilinca Tomoroveanu, Mireea Albulescu, Gh. Cozorici, Marin Moraru, Alfred Demetriu, Emil Mureșan — pregătește rolul Thomas din piesa *Fundația* de Antonio Buero Vallejo.

„În regia lui Horea Popescu, repet în piesa *Fundația*, una dintre lucrările de circuit internațional a cunoscutului dramaturg și poet contemporan spaniol, Antonio Buero Vallejo; premiera pe țară a avut loc anul trecut, la Teatrul Național din Timișoara.

Virtuțile textului, prezența unor personalități de autentic prestigiu artistic în toate compartimentele montării, oferă premise generoase realizării unui spectacol de real interes teatral.

În ceea ce mă privește, am senzația (și speranța) unei reîntoarceri la teatru, în ultimul timp, devoțiunea mea îndreptîndu-se — justificat, deadfild — spre arta filmului.

De fapt, mă fascinează, la piesa în care repet, toamă implantarea unor modalități de pură și specifică viziune cinematografică într-o contextură de teatru clasicizant, în cel mai onest înțeles al cuvîntului.

În măsura în care voi reuși să fac credibil subtilul ballans între real și fantasmă, între vis și concret, între poetic și prozaic, între speranță și neputință, Thomas poate deveni un simbol magic pentru toți cei care cred în omenie, în adevăr, în libertate, în iubire și în prietenie. Pentru că piesa lui Antonio Buero Vallejo se vrea o pledoarie și un îndemn la luptă pentru o viață adevărată, demnă, pentru un viitor în care omul să-și găsească împlinirea.”

Maria Marin